

AZ ETO FEJLŐDÉSE ÉS A DOKUMENTÁCIÓ

Veredy Gyula

A tizedes osztályozás alakulásának utóbbi éveit szemlélve és fejlesztésének terveit figyelemmel kísérve benyomásunk az, hogy történetének első szakasza lezárulóban és új periódusának csirái kialakulóban vannak. Nemcsak Donker DUYVIS halálával tűnt el az utolsó zászlóvivő, aki tehetségének, képességének jelentős teljességét adta bele a dokumentáció és különösen az ETO felvirágoztatásába a szó nem értelmében amatőr odaadással, hanem a lehetősége is megszűnt annak, hogy akár a legkiválóbbakkal - OTLET vagy Donker DUYVIS szintjén - egyenrangúak úgy irányítsák az osztályozás nemzetközi problémáit, ahogyan az a közelmúltban történt.

Annak az önkéntes esetlegeseknek helyébe, amely buzgóságával rendszerünk egyes területein olyan aprólékos tagolást eredményezett, ameddig még a legnagyobb intézmények igényei sem terjednek - példaképpen a faféleségeknek 674 főosztálybeli felsorolását említjük meg -, másutt meg önzetlen vállalkozókat nélkülözvén, sok évtizedes lemaradást, elavulást hagyott maga után nem egy szakterület táblázataiban, intézményes, céltudatos és tervszerű fejlesztésnek kell lépnie. Mert mi történt eddig? Kevés kivételtől eltekintve, amikor a nemzetközi dokumentáció központi szervei lényeges hiányosságokat észlelve egyes tudományágak korszerűbb felosztását szorgalmazták, általában azon fordult meg az előhaladás, hogy gyakorlatuk folyamán szűkebb problémakörben az osztályozás érdekeltjei javasoltak-e az észlelt hiányosságok, következtetlenségek, kettősségek kiküszöbölésére fejlesztést vagy módosítást, illetve akadt-e olyan nemzetközi szakintézmény vagy országhatáron belül olyan közösség, amely az egyetemes osztályozás érdekében a tudomány egyes ágaiban bekövetkezett nagyarányú változásoknak megfelelő csoportosításra, figyelemmel az új követelményekre s egyúttal a szkéma más tovább is hatályos tagolására, kutatási területek változó táblázatainak munkaigényes elkészítésére vállalkozott.

Itt mutatkozott meg, hogy az általános könyvtári érdek és a szakdokumentáció igényei csöppet sem haladnak párhuzamosan. A szűkebb szakterületet művelő dokumentáció természeténél, hivatásánál fogva

két irányban is hajlamos arra, hogy az egyetemes osztályozás szempontjait mellőzze, figyelmen kívül hagyja. Először is a teljes feltárást törekedvén, a minél aprólékosabb felosztást, a rendszerezés maximumát magától értetődőnek, szükségszerűnek tekinti. Egy specialista sem gondol arra, hogy az ilyen maximumok az egész megszervezésében súlyos következményekkel járnak. Ha minden részkutatási terület tagolási igényét maradéktalanul kielégítik, a táblázatoknak a mai nem csekély terjedelmét meg kell többszörözní. Mit jelentene ez kiadói gondokban, a további módosítások együvé szerkesztésében, a most is nehezen megoldható, a csak érvényes jelzeteket felölelő mutatózásban, azt a mai terjedelem mellett is szinte alig megoldható hasonló problémák láttán elképzelhetjük.

A másik szakdokumentációs elhajlási tendencia onnan származik, hogy a maguk részterülete reformtáblázatainak elkészítésénél nincsenek tekintettel a más szakágazatoknál már nyilvántartott fogalmakra és felosztásokra, és szűk partikuláris hajlamoknak engedve, a maguk studiumának tökéletes tagolási szerkezetére törekcsenek az egyetemes osztályozási érdekek rovására. Párhuzamos szakozási lehetőségek nyílnak így meg, s minden gondosság mellett is a nagyobb bibliográfiákban következetlenségek, katalógusokban zűrzavar keletkezik. Példának hozhatjuk fel az erdészet oxfordi felosztását, amely a maga területén kitűnő szakrendszer, az ETO vonatkozó reformjaiként alkalmazva a 634.0 táblázatokban számos olyan szakjelzetet is hozott feleslegesen, amelyeknek megfelelő fogalmak a szkéma más kategóriáiban tízedes számmal már be vannak ágyazva. Régen tudjuk már, hogy a szaktudományok legkiválóbb rendszereinek összesítésével sem lehet egységes és egyetemes osztályozási táblázat-hoz jutni.

Mi következik az itt előljáróban mondottakból? A FID-nek az ETO fejlesztésével kapcsolatban - szerintünk - legfontosabb teendője, hogy mind a szakdokumentációnak finom tagolás, mind a nagy általános könyvtáraknak jól nyilvántartható és áttekinthető táblázatok iránti jogos és indokolt igényét figyelemmel kísárje, és úgy szervezze meg központi irányító tevékenységét, hogy itt ne legyen érdeklentét.

Ez pedig csak nyilvántartási reformok útján, a táblázatszerkesztés differenciált módszereivel lesz lehetséges elérni. A különböző szintű könyvtárak eltérő szükségleteit és a specializált intézmények, a sokirányu dokumentáció messzemenő tagolást sürgető kívánságait egyetemes rendszerezéssel is kielégíthetjük, ha jól átgondolt típusok valóban hozzásimulnak a gyakorlatban kialakult igényekhez.

Az eddigi ETO táblázati és nyilvántartási adottságokat alapul véve, az utóbbi években felmerült újabb mozzanatok, a dokumentáció kialakult vagy még kialakuló szükségletei szerint négy kategória léteznék.

A/ Az a l a p t á b l á z a t , vagyis a mostani nagy kiadás az összes időközi módosításokkal és változtatásokkal kiegészítve anynyiban változnék, hogy a kritika által joggal kifogásolt aránytalanságok megszűnének. Érttem ezen, hogy olyan részek, amelyek még a legnagyobb, de általános nyilvántartásokat nem, hanem csak az illető szakdokumentációt érdeklik, nem itt, hanem az általunk D-nek jelzett kategóriában fognak szerepelni. A központi osztályozási bizottságnak, a CCC-nek lenne feladata megállapítani, hogy melyik táblázati részben és mennyire lépték túl a tagolás arányos mértékét, és hol van lemaradás a fejlesztésben, vagyis hol kell a skéma egyes máris túltárgolt szakágait innen a dokumentációs nyilvántartásba átvinni, és mely fejezetek szerepeljenek először az arányosítási tervekben.

Ezzel persze összefügg, hogy az ETO módosítási szabályainak /megszüntetett szakszámoknak tíz évi felhasználási tilalma új tagolási célra stb./ figyelembe vétele mellett törekedni kell a jobban fejlődő ismeretágak számára bővebb táblázati részt, kevesebb számjegyű jelölést biztosítani. Ugyancsak összefügg, hogy az évtizedek folyamán keletkezett kettős vagy többes jelölések kiküszöbölésére természetesen irányt vegyenek, vagyis meg kell szüntetni az olyan párhuzamos jelzetelési lehetőséget, hogy ugyanaz a fogalom nem lényegesen más szempontu besorolásra kerüljön a táblázat különböző helyein.

Mindezen változtatások P Note-ban kihirdetendők, és hatályba lépésükkel egyidejűleg a naprakész állapot szerint a FID titkárságán vezetett alaptáblázatban nyilvántartandók. Ezen nyugszanak a további kategóriák.

B/ A r ö v i d k i a d á s o k prototípusát az az angol-francia-német nyelven készített kivonat képezi, amelyet azzal a céllal adtak ki 1958-ban, hogy ez szolgáljon mintául a jövőben. A már bekövetkezett és még várható változtatások megkivánják, és a növekvő kereslet indokolja, hogy tízévenként a mindenkori állapot szerint ebből új kiadás készüljön.

C/ Nem volt szabályozva eddig a teljes és rövid kiadások szélső értékei között elhelyezkedő, különféle célú táblázatok publikációja. Ez az általunk k ö z é p n e k nevezett k a t e g ó r i a az alaptáblázatnál lényegesen kisebb tagoltságban, de helyi igények kielégítésére a hivatalos B/ kategória egyes szakjainál bővebben, esetleg magyarázón részletez. Éppen ezért a változó kívánalmaknak az egyetemes követelményekkel együtt úgy felelhet meg, ha mellőzi a mintapéldány elkészítését, s csak szerkezetben kíván igazodást az A/ kategóriához, de nem az egyes részek mikénti terjedelmében.

D/ Egészen új kategóriát javasolunk dokumentációs, nevezetesen szakdokumentációs célra. Fentebb már említettük, hogy az ETO egyes táblázati részeinek tagolásában a kérdéses szak dokumentációs szakembereinek buzgóssága révén túlhaladta azt a mértéket, amelyet a legnagyobb általános gyűjtemények igényelnek. Több hátrány is származott ebből. Először az osztályozó rendszerben a szakok, a tudományágak nem egyenlő bontása, kifejtése. Ez az egyenlőtlenség, aránytalanság nem is az ismeretágak fontossága szerint igazodott, hanem azon a véletlen mulat, hogy az egyik vagy másik jelentős vagy kevés-

bé jelentős szakmának voltak-e rendszerező hajlamu önzetlen képviselői, akik ügyük iránti odaadással másoknál tovább vitték tárgyük felosztását. Ez még hagyján. Az egyetemes osztályozást a túlméretezett bontás másutt sujtotta érzékenyebben. A tudomány fejlődését táblázati reformokkal mindinkább és mindszorosabban kell nyomon követni a korszerűség érdekében. Elavulás az osztályozó rendszerek halálos veszedelme. Ezt elkerülendő az ETO is állandóan fejlődik, változik. A P Note-okban közzétett és az Extensions and Corrections-ben nyilvántartott módosítások a szakozó munkát azonban mindinkább körülményesebbé, nehezebbé teszik, s mind sürgetőbben a táblázatok friss, a módosítások bedolgozásával készült kiadásait kívánják meg. Ez azonban munkaigényes és költséges művelet. A terhek megnőnek, és elviselhetetlenné válnak, ha csak a szakdokumentációt érdeklő részletességgel akarjuk az egész ismeretanyagot, az egész világmindenséget a tudományos haladással párhuzamosan ismételtén újabb és dagadó osztályozó táblázatokba gyömöszölni. A brüsszeli világbiibliográfia annak idején bekövetkezett csődje vissza kell tartson hasonló próbálkozásoktól.

Szükségünk van d o k u m e n t á c i ó s o s z t á l y o z á s i s z k é m á r a is. De ez ne terhelje az A/ alatti alaptáblázatot. Az ETO rendszer teljes kiadásai egyenlőek a kérdéses időpontban érvényes alaptáblázattal, amelyről fentebb mondtuk, hogy az minden szakban eléggé tagolt a legnagyobb általános gyűjtemények osztályozási szükségleteinek kielégítésére.

A szakdokumentáció ennél is aprólékosabb részletezését a D/ kategóriában kell nyilvántartani. Vagyis az olyan finom tagolást, amelyre a CCC kimondaná, hogy az alaptáblázat elvi határait túllépi, és így aránytalanságot is okozna a táblázat teljes kiadásánál, külön dokumentációs megőrzésre venné át. Ez a D/ kategória is az ETO fejlesztési szabályai alá esnék. A rendszer szisztematikája nem csorbulhat meg. Ha az alaptáblázat határait meghaladó dokumentációs felosztás nem is kerül be a nyomtatott teljes kiadásba, az ETO integráns része ez is, amely a központi szerveknél vezetve a dolog természeténél fogva csekély számú érdeklődőnek rendelkezésére kell álljon. Miszaki kérdés, hogy fénymásolati vagy más rendszerrel elégítik-e majd ki az ilyen keresletet.

- 0 -

Ezeket a gondolatokat kellett előljáróban kifejteni, ha az ETO fejlődésének újabb adatait, tényeit akarjuk megvizsgálni.

Mi is azon az elvi alapon állunk, hogy az ETO megfelelő, némely helyütt radikális módosításával leginkább szolgáljuk azt a kívánságot, hogy legyen olyan egyetemes osztályozó rendszerünk, amely az emberi ismeretanyagot egységes szempontok szerint könyvtári, bibliográfiai és dokumentációs célokra kategorizálja, és egyben a kutatás, a visszakeresés szolgálatába is állítja. Azért az ETO legyen ez,

mert új, tökéletesebbnek megalkotható rendszer energiában és anyagokban mutatózó igényei és költségei, valamint az átváltás időtényezője vissza kell riasszanak a meglévő, sok évtized munkáját önmagában összesűrítő, nem hibátlan, de javítható építménynek lerombolásától. Helyesnek tartjuk azt is, hogy nem az ismeretek logikus hierarchiája lesz a primer cél, hanem a könyvtári, bibliográfiai és dokumentációs rendező és kereső szükséglet kielégítése. Itt tehát nem mindig lesz elérhető, hogy a jelzet hosszúsága, többszámjegysége fordított arányban álljon a tárgy jelentőségével, fontosságával. De azért a lehetséges átcsoportosításokat előtérbe kell helyezni.

Nagyon elérkezettnek látjuk az időt, hogy a kétség nélkül teljesen el nem hanyagolható kisebb javítgatások, apró következtetlenségek kiküszöbölésének háttérbe szorításával a jelentős reformmunkálatokra helyezik a hangsúlyt.

A legfontosabb ezek közül:

- a/ A régóta vajdó 4 és 8 jelzetű nyelvtudományi és irodalmi szakoknak egyesítése a 8-as főosztályban. Ezzel kapcsolatban most a 42/49 szakoknak 82/89 alá történő haladéktalan átcsoportosításával bízták meg a központi osztályozási bizottságot, a CCG-t. Ugyanakkor egy évi határidőt adtak a FID/C 4+8 bizottságnak, hogy tegyen javaslatot a 40/41 csoportnak szabaddá tételére.
- b/ Az így nyert szabad 4 jelzet egyesül a revízióra nagyon is rászoruló 5 és 6 jelzetű táblázati részzel. Külön szakértői bizottság foglalkozik majd a természettudományi-alkalmazott tudományi anyag elrendezésével a most már nagyobb lehetőségeket nyújtó 4/6 terjedelemben történő új csoportosítással. Főképpen az anyagvizsgálat, az atomenergia, az elektrotechnika és a vas- és fémiparban a megmunkálás, vagyis a 620.1, 621.039; 621.3, valamint a 621.7 + 621.9 szakcsoportok kívánnak az új 4/6 táblázati részben jobb elhelyezkedést.

De az 5/6 szakrészen belül is lehet területet felszabadítani. Így az 531.7 csoport alkalmas, hogy együvéldolgozással 53.08 alá kerüljön, az 539.3/.8 szakcsoport szerepelhet egy új, anyagtulajdonságok és anyagvizsgálat cím alatt, a 615.4 felosztást lehetne újrafejlesztani 615.6 alá, a 624 jelzetcsoporthoz felszabadulhatna, ha az ott lévő fogalmakat a 69+72 alá csoportosítanánk az utóbbi jelzetek szükséges és esedékes revíziója kapcsán.

Általában is kívánatos, hogy a szakértői bizottság vizsgálná meg az összevonási lehetőségeket az 5 és 6 főosztály egyes részei között.

- c/ Másik szakértői bizottság foglalkozik az 1/3 jelzetcsoporthoz való elhelyezkedő anyag újrendezésével. Társadalomtudományi vonalon megindult a reform a szocialista és a polgári szakértők közös erőfeszítésével, amely a 32 jelzetű politika szaknak új felosztását már eredményezte, a 33 jelzetű közgazdaságot is folyamatba tette. Itteni tapasztalataink után

már az a jogos kívánság merül fel, amely a nagyarányú reform még kezdeti állapotban levő részterületére fokozottan vonatkozik, hogy a lehetőség határáig meg kell gyorsítani az eljárást.

Az 1/3 szakcsoportban fontos szerephez jut a FID/C2 bizottság. Rendszerünk egyetemességének szolgálatában a nemkeresztény vallások egytizednyi elhelyezkedését kell arányosabb elosztással kedvezőbbé tenni. Ehhez kívánatos Kelet és Afrika gondolatvilágának és vallásainak szakértőit megnyerni aktív közreműködésre.

Van az ETO fejlesztésének számos pontja, ahol nem fogunk bővebben időzni. Lényegében ezek felsorolására, idézésére szorítkozunk. De ettől nem tekinthetünk el, ha a tanulmányunk címében foglalt problémát a maga egészében akarjuk látni.

Az ETO ad hoc bizottság ajánlja, hogy a kapcsolat a DEWEY-féle TO-val kölcsönös tájékoztatásra korlátozódjék. Különböző egyszerűsítéseket, gyakorlati módszereket javasol az ETO fejlesztési, módosítási szabályzatában /ilyenek: egy főosztály teljes újraosztásánál időleges betűjelzet alkalmazása, hogy tíz év múlva ugyanazon számjegy alatt, de új tagolási rend legyen életbe léptethető, vagy a tíz éves tilalmi idő mellőzése, ha az egyszerűjegyű jelzet egészen más fogalmi kör táblázati elhelyezésére lesz szabaddá téve, illetőleg 2-3 jegyű jelzet ugyanilyen megváltoztatása esetén a tilalmi idő tízről három évre korlátozása, továbbá ideiglenes szákszámok gyors bevezetése a FID osztályozási osztályának vezetője által különösen az exakt és műszaki tudományokban bekövetkező egészen új fogalmak jelölésére/, azután pedig tanulmányoztatni kívánja, hogy a jelzetelést mily módon lehet alkalmassá tenni gépi kódolásra. Szükségesnek tartja, hogy alapos tanulmányozás után rendet vigyenek a korlátozottan közös osztások kérdéskomplexumába. Jegyzékbe kell foglalni az összes kettős /vagy talán még többes/ jelzeteket, és aztán a szakbizottságok előadóival megtárgyalni, hogy mely jelzet maradjon meg, és melyiket kell törölni. Felmerült, hogy az ETO teljes kiadásainak növekvő tömegével szemben az ETO titkárság készítsen tanulmányt a nélkülözhető hasznátalan tagolásokról. Ugyanakkor a teljes kiadások rövidített mutatóit propagálják. Nagyobb nyilvánossága legyen az ETO kérdéseinek általában és a CCC tevékenységének, hirdetik valamint azt is, hogy a CCC és az ETO szakbizottsági előadói számára minden évben rendezzenek ülést. Az UNESCO-tól támogatást kell kérni, hogy az ETO használatára tankönyvek előkészítése és kiadása anyagilag biztosítható legyen.

Az itt nagy vonásokban vázolt vagy csak jelzett ETO fejlesztési terveket általában hasznosnak, sok tekintetben a dokumentációra is előnyösnek ítéljük. Öröndetes, hogy felülkerekedik az a nézet, miszerint bármelyik könyvtári, bibliográfiai és dokumentációs osztályozó rendszernek csak az lehet a célja, hogy a múlt, jelen és folyamatosan a jövő emberi ismeretanyagát tagolja, feltárja, és még a legáltalánosabbnak, a legegyszerűsebbnek sem az, hogy tükrözze a tudás mindenkori állapotát. Ezt az egyes tudományok felosztásának összesítésével lehetne elérni. Mint már említettük, az egyetemes

osztályozó rendszer sohasem a szakrendszerek, az egyes tudományágak szisztematikájának egyesítéséből származik, hanem saját felépítésének, elgondolásainak megfelelően kell tovább fejlődnie. Az ETO-nak ilyen egységes fejlesztése akadt el a múlt évtizedben, amikor az alap-elgondolás félreismerésével vagy tudatos mellőzésével idegen elvek és idegen testek uralkodtak el. Egyes szakmai osztályozások saját tizedes rendszertünk építésének törvényeit elhanyagolva kerültek be hivatalosan a táblázatokba hovatovább az egyetemes jelleg lerombolásával. Az új fejlesztési irányított is megfordul, és éppen az egyetemes ségre helyezi a súlypontot.

Különösen az olyan kritikákat kell visszautasítani, amelyek kisebb-nagyobb részterületet ragadnak ki az ETO még mindig lényegében egységes szerkezetéből, hogy helyette szerintük jobb megoldást ajánljának. Az egyetemes szempontok ilyenkor elsikkadnak. Ezekkel a bírálatokkal nem is szabad foglalkozni. Felesleges energiapazarlás. A dokumentáció csak az egészet áttekintő, teljesen végiggondolt, minden vonatkozásában kidolgozott javaslat mellett vagy ezzel szemben foglalt állást. Ekkor már dönthet, hogy a valójában új eljárásra akar-e áttérni, vagy az ETO már bevált rendszere mellett megmaradni.

Nem jelenti ez a felfogás, mintha elleneznők a részjavításokat. Nagyon is kívánatos, hogy jól körvonalazott, alaposan megindokolt, az egyedi szakszámig terjedő javaslatok szülessenek. A gyakorlatból, az osztályozói tapasztalatból származó kritikákra a mostani reformkor-szakban fokozottan szükség lesz. Önkéntes munkatársak serege kell, akik az elgondolt változtatások megvalósításának lehetőségét és mékénjtét megvizsgálják, és kipróbálják. De az alapfeltétel, hogy osztályozásunk egészének szemléletéből induljon ki minden módosítás, az ETO fejlesztés minden mozzanatából csendüljön ki az egyetemes fejlődés szolgálata.

Minden osztályozó rendszernek nyomon kell követnie a tudományos haladást, az ismeretekben keletkezett felfedezések, újonnan színre kerülő fogalmak megkövetelik gyors bevonásukat az osztályozó rendszer szisztematikájába. Megkívánható volt ez már akkor is, amikor a rendszer csak könyvtári és bibliográfiai szükségleteket elégített ki, de fokozottan kívánatos ez a legfrissebb eredmények nyilvántartását és felhasználását szorgalmazó dokumentáció esetében.

Ezzel a gyorsaság iránti igénnyel párhuzamosan fut az osztályozó rendszer önmagához és alapelveihez hű fejlődése. Idegen szisztematikában fogant elgondolások mellőzésével a mindenkor legidősebb osztályozástechnikai vívmányoknak a tizedes rendszerbe be kell épülniök.

ETO viszonylatban ide vonatkozólag azt nélkülözzük, hogy a szakkozó nem ismeri eléggé a rendszer szelleméből folyó követelményeket, mert a táblázatok teljes kiadásában található használati utasítások sem nyújtanak kellő tájékoztatást. Nagyon kevés gyakorló szakember, dokumentációs és könyvtáros hatol be a teljes kiadásokon túlmenően a

problematikába. Rendszerünk fejlesztési terveiben ezt hiányoljuk.

Pozitívum bennük, hogy a jobban, többfelé szétágazó exakt és műszaki tudományoknak több főosztályt, szélesebb terjeszkedési lehetőséget igyekezzenek biztosítani, hogy a világrendszeri elhivatottság érzetében egyetemes célokat kívánnak szolgálni /a 2 jelzetű főrészben az ázsiai-afrikai eszmevilág, a 3 jelzetűben a szocialista szemlélet jut majd elhelyezéshez stb./. Sok előnyös egyéb javaslat mellett megértjük azt az aggályt is, amely nyilvántartás és áttekinthetőség szempontjából jelentkezik a tagolás mind finomabb árnyalati elaprózódása láttán. A megoldás azonban nem lehet az, hogy tiltó rendelkezést bocsátanak ki az ETO terjedelmének korlátozására. Arányosítás a tulffejlődött szakok megnyirbálásával önmagában szintén nem volna elegendő.

A dokumentáció, nevezetesen a szakdokumentáció tagolási szükségleteit is ki lehet, és ki kell elégíteni. A megoldás módjára tettünk tanulmányunkban javaslatot. Ilyenféle kategorizálás az ETO fejlesztésénél is kívánatos. Persze lesznek ezzel kapcsolatban még problémák. Például ki viselje a dokumentációt érdeklő - általunk D/ kategóriának jelzett - nyilvántartás költségeit. Rendszerünk nyújtotta előnyök mellett az érdekeltek fognak rá fedezetet találni.

" "

VEREDY, Gy.: Entwicklung der Internationalen Dezimalklassifikation und die Dokumentation.

In der Entwicklung der Dezimalklassifikation waren bis zu letzter Zeit in manchen Hinsichten Zufälligkeitmomente vorherrschend. Nun rückt bereits allmählich zielbewusste Planmässigkeit in den Schriften und Äusserungen der FID in den Vordergrund.

Kontinuität und Stabilität können nur gefördert werden, wenn die Tabellen von den Unübersichtlichkeiten zwar bereinigt, nicht aber die Feingliederungsansprüche der Fachdokumentation ausser Acht gelassen werden.

Die Gesamtausgabe der DK kann als Universalklassifikationsmittel zwar manche zu weit getriebene Unterteilungen etwa aus Gründen der Proportionalität entbehren, jedoch muss die zuständige Stelle der FID auch die Feinstgliederungen der Dokumentation betreuen.

Es sollten vier Kategorien der Tabellen geben:

- A/ Die bisherige Gesamtausgabe der Anforderungen auch der grössten Allgemeinsammlungen entsprechend, ohne die Feingliederungen für Fachdokumentationszwecke.
- B/ Kurzausgabe /Muster englisch-französisch-deutsch 1958./
- C/ Zwischen diesen beiden Mittelausgaben nach Ansprüchen einzelner Länder.
- D/ Ausser den drei in Druck veröffentlichten Ausgaben sollen die Feingliederungen für Fachdokumentation bei der FID geführt und auf Wunsch in Foto- oder sonstigen Kopien ausgefolgt werden.

— □ —